

„ZAPIŠ MĚ NA DOŽIVOTÍ“ –DARREN SHAN

SAMOTKA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

AUTOR BESTSELLERU *LOCKDOWN*

ALEXANDER GORDON SMITH

SAMOTKA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

© Alexander Gordon Smith, 2009

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2021

Cover © Christian Fuenfhausen, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1100-0 (pdf)

Alexander Gordon Smith

SAMOTKA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

FØBØS

*Tátovi,
který mě inspiroval a zasloužil se
o tolik dobrých věcí v mém životě.*

*Já jsem ti říkal,
že tohle je pořádná práce!*

ZPOVĚD

CHci se k něčemu přiznat.
Nejsem dobrý člověk.

Vždycky jsem tvrdil, že jsem kradl jen od cizích lidí: peníze, elektroniku a věci toho druhu, co nikdo nemůže oplakávat.

Ale byla to lež. S tím jsem se nespokojil, nedokázal jsem to. Okrádal jsem i ty, které jsem měl rád, a bral jim i to, co pro ně znamenalo nejvíc. Neloupil jsem pouze v jejich skříňkách a zásuvkách, vlámal jsem se jim do srdcí a vyrval vše, co jsem chtěl, vše, za co jsem mohl dostat pár liber.

Tak si nenamlouvejte, že jsem hodný kluk a nevinná oběť, někdo, kdo si nezaslouží být zavřený v pekle na zemi, známém jako káznice Výheň. Tohle totiž nejsem. Nevyložte si to špatně: Při té vloupačce do domu jsem nezabil svého nejlepšího kamaráda Tobyho. Ne, zabili ho ti chlápkové v černém, zastřelili ho a vraždu pak přišili mně. Ale to, co jsem dělal, je právě tak špatné. Zabíjel jsem v lidech kousíčky jejich já, drásal jsem je uvnitř, ubližoval jim tolik, že si přáli být mrtví.

Nemám čas doznat všechno, ale tohle ze sebe musím dostat. Pokud to neudělám teď, už bych k tomu nikdy nemusel mít příležitost. Blíží se totiž smrt, blíží se rychle. Kolem krku cítím její studené prsty.

Přede dvěma lety, tehdy mi bylo dvanáct, mi umřela babička. Uprostřed noci dostala záchvat, zapadl jí jazyk a udusila se. Mámu, její dceru, to pochopitelně zdrtilo. Celé týdny brečela, nejedla a se mnou a tátou sotva promluvila. Pořád jen seděla, držela stříbrný medailonek po babičce a jemně hladila vloženou fotku, poškrábanou a zmačkanou.

Asi vám nemusím říkat, co jsem udělal. Ale stejně vám to povím. *Musím.*

Jednou v noci, nějakých deset dní po babiččině pohřbu, jsem si počkal, až máma usne. Potom jsem se vkradl do jejího pokoje a medailonek jí sebral z ruky. Deset liber. Dostal jsem za něj deset mizerných liber. Hrst špinavých mincí za to jediné, co mámě zůstalo po její mamince. Sledoval jsem, jak chlápek, jemuž jsem ho prodal, vyškubl z medailonku fotku a hodil ji do koše. Necítil jsem ani špetku výčitek.

Máma věděla, že jsem ho sebral já. Nic neřekla, ale poznal jsem jí to na očích. Už v nich nebyla žádná vroucnost, žádná láska. Jako by se dívala skrz mě na přízrak za mnou, přízrak syna, jehož si přála mít, syna, jehož navždycky ztratila.

Chápete, jak to myslím? Nejsem dobrý člověk. Nezapomínejte na to. Můj příběh snesete lépe s vědomím, že si za Tobyho smrt zasloužím být potrestán, přestože jsem to nebyl já, kdo stiskl spoušť. Zasloužím si do smrti trčet ve Výhni, hluboko v zatuchlých útrobách této planety.

A zasloužím si všechno, co se mi tam děje. Protože Výheň není obyčejné vězení, je to živoucí noční můra, dokonale uzpůsobená pro lidi jako já. Místo, kde se v noci po chodbách plíží sípavá monstra v plynových maskách a odnášejí z cel ječící kluky. Tihle kluci se pak vracejí jako zrůdy, pod sešitou kůží se jim nadouvají svaly a nakonec se z těch ubožáků stanou muži v černém, správci bezcitní dozorcí.

Viděl jsem to na vlastní oči. Viděl jsem, jak se to děje Montymu. Těsně předtím, než umřel, jsem viděl, co se z něj stalo.

Proto nikdy nezapomínejte, že jsem prevít, že my trestanci jsme všichni prevíti, dokonce i ti „dobří“, které jsem ve vězení potkal, třeba Donovan, Zee a Toby (ne, nejde o mého někdejšího kamaráda, jehož jsem údajně zabil, mluvím o novém kámošovi se stejným jménem). My čtyři jsme si mysleli, že jsme našli způsob, jak utéct. Propašovali jsme z kuchyně plyn a s jeho pomocí prorazili výbuchem jámu v podlaží jeskyně, kde kdysi vězňové rubali skálu. Jenže před vlastními démony neuteče nikdo. Donovana v noci před útekem odvěkli sípáči, a co se týče nás ostatních – mě, Zee a mého nového kámoše Tobyho –, dokonce i Výheň pro nás možná byla až moc dobrá. Příliš dobrá rozhodně byla pro Garyho Owense, šíleného maniaka, který odhalil náš plán a od té chvíle se za námi táhl jako smrad.

Ne, možná bylo naším osudem zjistit, jaké hrůzy se nacházejí v tunelech *pod vězením*.

Protože tudy jsme se chtěli dostat ven: řekou tekoucí hluboko pod útroby Výhně. Nevěděli jsme, kam teče. Bylo nám to fuk. Stačilo, že vypadneme z Výhně, cokoli nám připadalo dost dobré.

Nebo jsme si to mysleli.

Ach ano, pod nebem je peklo a pod peklem je Výheň. Jenže hrůzy, co se plíží a hodují dole pod ní – to je teprve přiměřený trest pro takové jako já.

Takže tady je má zpověď. Může se zdát, že na ni není nejvhodnější chvíle, je ale legrační, co vám běží hlavou, když letíte do tmy a váš pád brzdí jen peřeje a skály ostré jako břitva.

Padat do řeky bylo jako řířit se vstříc smrti.

Ponor do tekutého ledu mi ze všeho nejdřív vyrazil dech. Cítil jsem, jak se mi scvrkávají plíce, jak z nich pod obrovským tlakem uniká poslední špetka kyslíku. Pokusil jsem se trochu nadechnout, ale vnikla do mě jen studená voda, průdušnici mi ucpalý mrtvé prsty a naplnily mě temnotou.

Proud byl příliš silný, zmocnil se mého těla a házel jím ze skály na skálu jako hadrovou panenkou. Cítil jsem, jak mi levou nohou projíždí bolest, a pak mě voda mrštila na hrbolatý kámen a v hlavě mi explodovalo světlo a bílý hřmot. Zkoušel jsem plavat, zachytit se v tunelu stěn, snažil jsem se udělat cokoli, jen aby mě síla proudu nerozemlela na krvavou fašírku.

Zpočátku jsem si myslel, že se mi to i daří, bolest pominula a zůstal pocit, že mě unáší hedvábná řeka. Jenže jsem si uvědomoval, že mě vlastně dál rve na cáry, přičemž agonii vystřídala otupělost a ten odporný druh tepla, o němž víte, že je to pouhý

klam, jímž vás mysl udržuje v klidu, zatímco z vás vyprchávají poslední kapky života.

Přestal jsem vzdorovat a odevzdal se vodnímu hrobu. Nebylo to fér. Donovan, Zee, Toby a já jsme udělali všechno správně – v jeskyni číslo dvě jsme našli prasklinu, propašovali z kuchyně rukavice naplněné plynem a rozmetali to tam na cimprcampr. Měli bychom být volní. Řeka měla být naší soukromou dálnicí, měla nás celé rozesmáté vynést z Výhně na zemský povrch, kde bychom se mohli koupat ve třpytu hvězd, výt na měsíc a na kůži cítit něžný dech noci.

Místo toho se však podobala další ze správcových útočných bestií, úděsnému psisku, které nás drželo ve zpěněné tlamě a cloumalo s námi, dokud jsme nebyli úplně rozlámaní.

Věděl jsem, že tam dole umřu. A najednou mi to nepřipadalo lepší než život ve Výhni. Náhle jsem chtěl být zpátky ve své cele, obklopený světlem a teplem. Protože i s tím nejsadističtějším dozorcem a nejkrutějším Lebounem se dá vyjednávat. Řeka běsnila s nepolevující silou, dokonce i ten prokletý správce oproti ní působil lidsky.

V těle mi škubalo, něco v černých hlubinách mého já se lámalo na kusy. Znovu jsem se pokusil nadechnout, plíce mi praskaly. Hřmot vody pozvolna slábl, řeka mě připravila o sluch. Nebál jsem se, nebyl jsem smutný. Necítil jsem vůbec nic.

Protože to byl poslední kousíček mé bytosti, který mi řeka ukradla – vysála ze mě emoce. Proměnila mě v prázdnou slupku pohřbenou v ledové rakvi na dně světa.

Chtěl jsem otevřít oči, ale nešlo to. *Jsi mrtvý*, říkal nějaký hlas, možná můj a možná někoho jiného. *Mrtví lidé neotevírají oči.*

Dávalo to smysl, ale stejně jsem je chtěl otevřít. Jenže jsem si nemohl vzpomenout jak. Zíral jsem do tmy a přál si, ať se něco stane. Modlil jsem se, ať zase vidím. Černá zástěna přede mnou se pomaloučku rozevřela, do mozku mi vklouzla mezířka slabého zlatavého světla. Nepřinášelo žádné teplo, ale přece jen ze mě začalo vyhánět chlad.

Otupělost polevovala a vystřídala ji tak niterná, třeskutá bolest, že jsem se pozvracel. Vycházela ze mě hlavně říční voda, ale připadalo mi, že jsem vyvrhl i něco jiného, něco těžkého a ostnatého, co mi ovíjelo útroby od chvíle, kdy jsem skočil.

S tělem sevřeným mrazivým ohněm jsem zaklonil hlavu a snažil se soustředit na to světlo. Samozřejmě jsem věděl, oč jde. Nastal konec, otvírala se přede mnou brána k posmrtnému životu, přesně tohle lidé vídají na prahu smrti. Už mi na tom nezáleželo. Ať mě odnese, kamkoli si zasloužím, hlavně ať už skončí ta bolest.

Snažil jsem se zvednout ruce v gestu přijetí. Světlo po chvíli nabralo víc jasu, bylo tak prudké, až mi připadalo, že se koupu ve zlatě. Pak najednou zhaslo a já se znovu ponořil do tmy a bolesti.

Jsi zlý, říkal hlas, moje třešticí mysl. *A zlí lidé se nedostanou do nebe.*

Zkoušel jsem ječet, ale nedokázal jsem to. Svět se sesouval, bortil a rozpadal.

Rozechvělá země mě dovedla zpátky, vytáhla mě z propasti. Tentokrát jsem se ani nepokoušel otevřít oči, jen jsem se držel pocitu, že se něco pode mnou hýbe. Jemné chvění mi prozrazovalo, že dosud existuju. I přes pulzující bolest jsem poznal, že neležím na studeném kameni v tunelu. Ať už se jednalo o cokoli, bylo to měkké a sálala z toho trocha tepla, jíž jsem se z posledních sil držel.

Na ramenou jsem cítil váhu, něco mě k sobě táhlo. Hlavou mi blesklo, že ležím doma v posteli, prostě kluk schvácený horečkou, máma mě drží v pevném objetí a odmítá mě pustit, i když se vrtím a snažím se vyprostit.

Pak jsem uslyšel hřmot řeky a všechno se to hnalo zpátky jako kyselina – výbuch, boj s dozorci, skučení zmutovaných psů, kteří se drali přes padající kusy skal za námi, a skok do neznáma. Usilovně jsem se pokoušel vrátit ke vzpomínce na mámu, ale už byla pryč, vtažená do tmy stejně jako všechny ostatní střípky mého já. Položil jsem hlavu na měkkou zem a snažil se zabořit do tepla, schovat se před strachem a bolestí.

Ale našly mě a znovu odvěkly do zapomnění.

Tentokrát to byly hlasy. Bušily v mém podvědomí tak vehementně, že jsem je nejen slyšel, ale i cítil.

„... musíme zmizet...“

„... ho tu nenecháme...“

„... mrňouse podříznout, nebo kvůli němu všichni chcípнем...“

„... nemůžeš odejít, světlo máš jen ty, nemůžeš...“

„... zbavte se ho, fofrem, nebo bude i po vás...“

Probíral jsem se a mou mysl znovu obestřel černý mrak. Zmocnila se mě panika. Něco se děje, musím se vzchopit. Zápolil jsem s mučivou bolestí, tou částí mého já, která se chtěla vytrádit do nicoty. Země se pohnula, něco mě pevně sevřelo. Tenké paže kolem mých ramen.

„Přestaň, Gary, pořád nás odsud může dostat. Dej mu ještě minutku.“ Tvar pode mnou při každém slovu vibroval. Hrnuly se ke mně další vzpomínky – spolu se mnou skočili dva kamarádi a někdo třetí. Gary Owens, ten psychopat, co přemohl Lebkouny a chladnokrevně už připravil o život bůhví kolik lidí.

Pomyšlení na něj do mě vlilo víc adrenalinu než řeka. Tentokrát se mi podařilo oči otevřít. Světlo tam pořád ještě bylo, nesmělé a spíš stříbrné než zlaté. Linulo se od stínu, černého obrysu na pozadí šedých zdí, který se ke mně sunul. Zamrkal jsem, protože jsem přes tmu viděl červené žilky své sítnice. Stín se zaostřoval, nabíral tvar – svalnaté tělo s mrtvou tváří, z níž čísel posměch.

„Konečně, mrňousi,“ zaskřehotal Gary a vyplívl na kámen trochu krvavého hlenu. Všiml jsem si, že má zle pořezaný obličej a z levého rukávu mu crčí vytrvalý proud rudých kapek. „Podělals to, všichni kvůli tobě zhebneme.“

„Alexi?“ ozval se hlas těsně za mnou a země se znovu zachvěla. Vzhlédl jsem s pocitem, že mi někdo rozžhavenými kleštěmi tahá šlachy z krku. Vedle mě seděl roztřesený Zee a držel mě v náruči. Zkusil jsem vstát, ale zpočátku mi to nedovolil, neuvolnil stisk

paží. Položil jsem mu dlaň na ruku a pochroumanými prsty ji co nejpevněji zmáčkl. Nakonec to vzdal.

„Probůh, myslel jsem, že je po tobě,“ hlesl, zatímco jsem se štrachal na nohy. „Viděl jsem, jak jsi to napálil hlavou do skály.“

„Někdo z vás...?“ vykoktal jsem a snažil se zůstat co nejvíc v klidu, aby se znovu nerozjela ta třeskatá bolest. Marně. Sáhl jsem si na spánky a obě ruce mi zčervenaly.

„Já,“ odpověděl Zee. „Naštěstí jsem tě chytil a vytáhl ven.“

„Co Toby?“ zeptal jsem se. Na chvíli se rozhostilo ticho a pak Zee ztrápeně vzdychl.

„Neměl šanci,“ odpověděl nakonec. „Byl po tom výbuchu hrozně zřízený. Mrzí mě to, Alexi.“

„Měli jsme ho tam nechat,“ řekl jsem. Z mého nitra se dral smutek a působil mi právě tolik trýzně jako rány na kůži. Svět se kolem mě znovu roztočil, představa, jak Toby – mladší kluk, jehož jsem poznal ve Výhni – leží zhmožděný a polámaný na skále, mi splývala s výjevem, v němž můj někdejší kamarád stejného jména ležel v kaluži krve poté, co ho muži v černém střelili do hlavy. Bylo toho na mě moc, do vidění se mi znovu plíživě vkrádala tma tunelu, zatímco zvuk řeky slábl.

„Alexi, Alexi! Zůstaň s námi! Bojuj!“

Ta slova mě přivedla zpátky, každé z nich jako záchranný člun, který mě drží nad temnotou.

„Dokázali jsme to?“ zeptal jsem se s pohledem upřeným na řeku. Možná se jednalo o pouhý výplod mé horečnaté mysli, ale připadalo mi, že do tunelu za námi odněkud seshora proniká paprsek světla. Jenže to byl jenom ten otvor, kterým jsme proskočili, a linulo se odtamtud neklamné kvílení sirény.

„Jo, jasně,“ zasyčel Gary. „Jsme tak daleko, kam bys dochcal. Skvělej plán, prcku.“

Otočil se a ve světle jeho čelovky jsem rozpoznal, že se nacházíme v úzkém úseku tunelu a kolem nás se žene zpěněná stužka vody, jako by se snažila vtáhnout nás zpátky. Stáčela se doleva, dál od pruhu červené skály, na němž jsme uvízli: Ne tak velkého, aby tvořil břeh, ale dost nízkého, abychom se tam z vody vyškrobali.

„Jsme pořád hrozně blízko,“ řekl Zee.

„Tak co teď?“ Gary přebelhal přes úzkou římsu a nyní se nade mnou hrozivě tyčil. „Mluv, nebo ti namouduši rozmlátím palici.“

„Proč zrovna já...“ Pokusil jsem se o námitku, ale než jsem to dopověděl, Gary vyštěkl: „Tys nás sem zatáhl, tak nás taky dostaň ven.“

„Určitě pro nás nepůjdou.“ Pohnul jsem nohou a snažil se neječet, protože mě v každém nervu bodaly jehly. „Byla by to sebevražda. Neskočili by tam ani dozorci.“

Jen co jsem to vyřkl, věděl jsem, že jsem měl radši držet klapačku. Chci říct, že jestli jsem se ve Výhni něco naučil, tak to, že nemám pokoušet osud. Poněvadž s lidmi jako já už osud nechce mít co do činění, snad jen vidět, jak trpíme.

Otvorem ve stropě něco prolétlo. V mihotavém světle se to chvíli mrskalo a svíjelo a pak to spadlo do běsnícího proudu s příliš velkým šplouchnutím, než aby mohlo jít o člověka.

„Kristepane, neposílají za námi dozorce.“ Zeeovi se lámal hlas.

Do vody s děsivým zaskučením dopadl další tvor.

„Posílají psy.“

ŠŤVANICE

Snažil jsem se vstát, ale tělo mi to nedovolilo. Gary byl naštěstí víc než ochotný podat mi pomocnou ruku. Vlastně obě. Rozběhl se, drapl mě za límec rozedraného vězeňského mundúru, zvedl mě na nohy a zacloumal mnou, až mi cvakaly zuby. Přitáhl mě k sobě a vztekle na mě zíral bezcitnýma pavoučíma očima.

„Kam teď?“ zaječel a poprskal mi obličej slinami a krví. „Doufám, že máš plán, nebo tě předhodím těm potvorám, ať se nažerou.“

Plán. O jednom jsem věděl. *Lehnout si a umřít.* To jediné chtěly udělat moje nohy, složit se pode mnou a nechat mě napospas psům. Tužil jsem, že by to byla rychlá smrt. Mohutné psí čelisti, vyboulené svaly bez kůže a ty zuby – jedno kousnutí, možná dvě, a bude po všem. Musel jsem pořád ještě blouznit, protože při pomýšlení, že se osvobodím od potlučeného těla, jsem se málem rozesmál.

„Proč něco nevymyslíš ty?“ vyštěkl jsem. „Já nás dostal až sem, teď je řada na tobě.“

Gary se na mě podíval, jako by se chystal utrhnout mi hlavu, a pak mě se znechuceným frknutím prudce odstrčil. Zavrával jsem, ale Zee mě na pokraji pádu zachytil. Z vody proudící těsně kolem nás se bublavě ozývalo slizké skučení.

„No tak, Alexi,“ zašeptal mi Zee do ucha. „Musíme na něco přijít. Nechci tady dole umřít, ne takhle.“

Jeho slova mi z mysli vyhnala šílenství, přiměla mě zpozornět. Garyho čelovka se divoce otáčela zleva doprava při hledání únikové cesty, ale nebylo kam jít. Všude kolem nás jsem viděl jen skálu.

Ve všech směrech, až na jeden.

„Musíme zpátky do vody,“ křikl jsem do hlomozu řeky.

„Ani náhodou,“ odpověděl Gary rozklepaným hlasem. „Naposledy jsem málem zhebnul. Už mě tam nikdo nedostane.“

„Nemáme na vybranou,“ pokračoval jsem a klopýtal po nerovné římse k rychle uhánějící vodě. Bušila do skály pod mýma nohama, celá natěšená na to, jak se nás znovu zmocní a dokončí, co začala. Jinou možnost jsme opravdu neměli, správci netvoří budou za pár vteřin u nás. „Chceš tady čekat a nechat se roztrhat na kusy? Vrátime se tam, tentokrát to bude snazší.“

Gary ke mně znovu vztekle vykročil se zvednutými pěstmi, ale ať měl v plánu cokoli, nedostal šanci. Vzápětí se prudce otočil, protože se hned vedle nás ozvalo pulzující vrčení. Světlo z čelovky zachytilo dvě stříbrné oči a bezpočet ostrých zubů, vynořujících se z pěny. Pes se snažil vydrápat z proudu, od pracek mu létaly jiskry, jak jimi smýkal po skále. S vytím sebou plácl na pevnou zem a zadníma nohama šmátral po opoře.

„Skočte!“ vykřikl jsem, zhluboka se nadechl a znovu se vrhl do proudu. Už jsem věděl, co mám čekat, obrnil jsem se proti

chladu a podařilo se mi udržet v plicích vzduch. Cítil jsem, jak mě řeka svírá a vleče vpřed, ale roztáhl jsem paže, pokrčil nohy a jednu ruku držel u stěny vlevo, aby mě proud úplně nestrhl.

Za sebou jsem slyšel dvě další šplouchnutí. Někdo zaječel, ale dolehlo to ke mně jen jako přidušený výkřik přehlušený hukotem vody v mých uších. Otočil jsem se a ramenem zavadil o skálu ostrou jak struhadlo. Od Garyho napůl ponořené čelovky se linula trocha záře, podobná medúze z mořských hlubin. Ještě se zmítal pod hladinou a snažil se dostat hlavu z vody.

Zee zmizel. Psy jsem taky neviděl, což ovšem neznamenal, že tam ve tmě tunelu nejsou.

Bránil jsem se panice a snažil se plavat proti proudu ke Garymu. Bylo mi úplně fuk, jestli se utopí, nebo ne, ale potřebovali jsme světlo. Hrábl jsem pod hladinu, sevřel do hrsti látku jeho mundúru i kůži a vši silou táhl. Vynořil se, lapal po dechu a držel se mě železným stiskem.

„Vystrč hlavu dopředu,“ vykřikl jsem a zakašlal, když mi šplouchanec vody naplnil plíce vodou. „Hledej nějakou římsu, kámen, cokoli!“

Nevím, jestli mě vůbec slyšel, jen vyděšeně supěl a mumlal nadávky a nepřestal ani po nárazu do skály. Udělal otočku a čelovka na krátký okamžik osvětlila řeku za námi, ale výjev, který zanechala v mé mysli, přetrval mnohem déle – Zeeův obličej, z něhož číselá hrůza, a za ním čtyři lesklé, ďábelské oči. Rychle se k němu blížily. Až moc rychle.

Změnil jsem směr, abych se vyhnul další rozeklané černé čepeli trčící z vody, a sevřel Garyho mundúr, protože řeka se náhle valila dolů. Hlava mi zajela pod vodu, řítili jsme se téměř

svislou šachtou. Ale netrvalo to dlouho, a jakmile řeka zase tekla rovně, podařilo se mi nadechnout se. Právě včas, jelikož strop tunelu se kousek před námi ocitl těsně nad hladinou. Řeka tu mizela do jámy v podloží.

Bezva. Vzadu smrt rozsápáním, vpředu utopením.

To bylo vše, co jsem si stihl pomyslet, než mě voda vtáhla do vířící propasti. Připadal jsem si jako v pračce, moje tělo rotovalo tak rychle, až jsem se bál, že mi ulétnou končetiny a oči vypadnou z důlků. Mířili jsme čím dál hlouběji do nitra země.

Vyřítili jsme se ven v dalším úseku tunelu, kde řeka pořád ještě tekla rychle, ale už byla širší a ne tak divoká. Přímo před sebou jsem viděl Garyho a popadl ho za límec. Sevřel mě pažemi, jako bychom byli dlouhá léta nejlepší přátelé. Vzadu za námi se ozval další výkřik – to když se vynořil Zee –, následovaný kňouravým štekotem slizce oddechujících psů.

„Tamhle!“ zvolal jsem a natočil Garymu hlavu tak, aby čelovka mířila na kus rozbité skalní stěny po naší levici. Několik temných zářezů vedlo na úzkou římsu vysoko nad vodou – sice strmě, ale vylézt by se po nich dalo. „Rychle nahoru,“ hlesl jsem udýchaně. „Aspoň než budou psi pryč.“

Jeden druhého jsme pustili a plavali tam. Připadalo mi, že mám v končetinách dutiny vyplněné olovem, a v hlavě mi řinčelo, jako bych stál vedle kostelního zvonu. Řeka nás málem odtáhla pryč, ale přece jen jsem se zachytil špičatého skalního výběžku, vytáhl se nahoru a unikl z jejího ledového sevření. Gary už byl přede mnou, šplhal po stěně rychlostí zrozenou z hrůzy.

Vzadu za mnou se ozval výkřik. Zahlédl jsem, jak Zee zápolí s proudem. Sevřel jsem skálu ještě pevněji, natáhl se k němu,

a když svištěl kolem, chytil jsem ho za ruku. Proud byl strašně silný a hrozilo, že nás oba strhne zpátky, ale s odhodlaným výkřikem jsem kamaráda dostal ke břehu.

Právě včas. Jen co se vysoukal z vody, nad hladinou se objevil čumák a psisko se olámanými zuby pokusilo rafnout Zeeu do nohy. Unikl jen o vlásek a stvůra se za námi vrhla, slábnoucí světlo Garyho čelovky se odráželo na její holé kůži. Ale nemohla se zachytit, nebyla tam žádná vyvýšenina, která by jí poskytla oporu. Zůstala přilepená ke skále snad celou věčnost a zuřivě mlátila tlamou. Pak k ní doplul druhý skučící pes polapený rychlým proudem. Vrazil do prvního, strhl ho ze skály a oba se řítili do tmy.

„Gary, počkej,“ zasípal Zee, zatímco jsme poslouchali, jak jejich slizké kňučení utichá. „Vůbec tady dole nevidíme.“

Ví bůh, kde jsem vzal sílu k lezení. Ale nějak jsem to zvládl, vydoloval z hlubin nitra nějakou primární vůli přežít. Při každém hledání dalšího úchyty nebo opory pro nohu mi připadalo, že jsem zpátky ve vězeňské posilovně a rvu se s Lebkouny, kteří mě zasypávají ranami a kopanci. Jenže tohle je na bolesti zvláštní: čím důvěrněji se s ní seznámíte, tím snáz ji přestanete vnímat.

Všiml jsem si, že světlo nad námi znehybnělo. Gary dorazil na římsu, a přestože žádnému z nás při zdolávání okraje nepodal ruku, alespoň uhnul nohou, abychom se tam mohli vydrápat. Od Garyho to byl asi tak stejný projev lidského citu, jako kdyby nám řekl, že nás miluje. Zee se vyčerpaně sesul a já se posadil vedle něj a nakoukl dolů na řeku. Ztratila se v přítmí a jen neutuchající hřmění mi prozrazovalo, že tam stále je.

„Kam teď?“ vyštěkl nakonec Gary. „Těch čoklů jsme se zbavili, ale jak se dostaneme ven, mrňousi? Tos teda parádně podělal.“

Nevšímal jsem si ho a snažil se prozkoumat okolí. Římsa, na níž jsme se teď nacházeli, byla úzká, ale táhla se podél celé jeskyně. Na hrubých stěnách zalitých slabým světlem jsem tu a tam viděl tmavá místa podobná těm v těžebních místnostech. Většinou asi nešlo o víc než rýhy ve skále, ale nějaký průchod tam přece být musí.

Moje mysl zaprotestovala: *Musí?* Nemuselo tam být vůbec nic. Tyhle prostory nepatřily k vězení, nenavrhoval je žádný architekt, ze skály je nevytesaly myslící bytosti. Řeka více než míli pod zemským povrchem protékala místy vymodelovanými krutými a chaotickými přírodními silami. Před námi sem ještě nikdo nevkročil. Byli jsme první a dál se asi nedostaneme.

„Ven žádná cesta nevede,“ mumlal si Gary. Pohupoval se dopředu a dozadu a po stěně jeskyně přitom pomalu putoval jeho stín. „Chcípnete tady. Chcípnete.“

„Ne, nějak si poradíme.“ Zee se posadil a položil mi ruku na rameno. „Dostal jsi nás z Výhně, ne? To ještě nikdo nedokázal. Najdeme způsob, jak vyvázat, vím to.“

Chtěl jsem souhlasit, povzbuzený jeho důvěrou vstát, odhodlaně vykročit po římsu a objevit únikovou cestu. Instinkt mi ovšem napovídal, že pravdu má Gary.

„Jsme tady dole pohřbení zaživa,“ utrousil. „Pohřbení zaživa.“

A to jsme opravdu byli. Ve Výhni nás držel pod zámkem správce, ale o naši popravu jsem se postaral já. Protože tudy cesta ven nevedla. Ocitli jsme se v hrobě.

POHŘBENÍ ZAŽIVA

Když jste vyděšení – a tím myslím *fakt* vyděšení, ne jen že v noci zaslechnete šramot nebo stojíte před někým dvakrát tak velkým jako vy, kdo z vás chce vymlátit duši –, je to pocit, jako by do vás vstříkli temnotu. Jako by se tam, kde bývala krev a kostní dřev, usadila ledová černá voda, a zatímco se ve vás rozlévá od nohou až po temeno hlavy, vytěšňuje všechny ostatní pocity. Nezůstane vám nic.

Tohle jsem cítil vsedě na té římse. Neděsili mě psi ani Gary nebo pomyšlení na to, že nás znovu dopadnou. Netrápila mě dokonce ani představa, že možná umřu, zatímco se bezmocně třesu na skále jako nějaká podivná houba. Ne, bál jsem se toho, co by se mohlo dít *po smrti*.

S tím, že můj život skončí, bych se dokázal smířit, protože bych se zbavil strachu a bolesti. Ale co jestli to smrtí nekončí?

Co když něco ze mě, třeba duše, bude žít dál? Co kdyby zůstala navěky uvězněná tady v útrokách Výhně, víckrát by